

spreken. Hij antwoordde bijna met opgeruimdheid, en het scheen haast, of er weer een vonkje van opgewektheid blaakte in de doode oogen zonder uitdrukking.

Buitengemeene belangstelling toonde Hildegond. Zij omringde Gerbrand met hare zorgen, met hare aanhankelijkheid en haren brandenden ijver voor eene Christelijk-Calvinistische bekeering. Zij begreep, dat zij den lijder niet mocht vermoeien, en sprak maar weinige woorden. Doch nu er dagelijks eenige vooruitgang scheen op te merken, nu er weder blijken van belangstelling in al, wat te Amsterdam voorviel, door haar broeder werden gegeven, nu meende zij hem met groote bedachtzaamheid wel eens te mogen wekken uit den diepen slaap der zonde, voor het te laat ware.

In den nanoen van dien schoonen zomerdag kwam zij hare moeder aflossen. Moeder Marretje liet den geduldigen patiënt bijna nimmer alleen — des nachts sliep de bezorgde, door smart diepgebogen, vrouw op een veldbed voor zijn leger. De beide geneesheeren hadden haar nog eenige hoop gelaten. Indien de hoest wat wilde afnemen, zou men met groote zorg eene tweede noodlottige uitbarsting der sloopende kwaal kunnen verhinderen. Voortdurende waakzaamheid en krachtige geneesmiddelen moesten daartoe worden aangewend. Met leeuwenmoed streed moeder Marretje, om den armen kranke te beschermen tegen den onzichtbaren vijand — en telkens gevoelde zij hare machteloosheid, als de booze hoest hem aangreep in het holle van den nacht, en zij schielijk opvloog, om hem met sidderende handen lafenis te reiken.

Toen Hildegond dien namiddag verscheen, bad zij hare moeder eenige uren uit te rusten, daar de wakkere oude vrouw van vermoeienis schier ineenzonk. Moeder Marretje volgde haren raad, en liet Gerbrand met Hildegond alleen. De eerste, geheel gekleed, doch zonder stolpkraag, liet den linkerarm leunen op de kleine schrijftafel bij het venster aangeschoven. Hij keek naar den helderen zonneschijn, die de huizen aan den overkant geestig verlichtte langs de hooge trapgevels, voorzoover hij ze achter de groene boomen zag uitsteken. Hij volgde de voorbijgangers, die hun weg over de Varkenssluis namen, en poogde een oogenblik zijne jagende gedachten te beheerschen, maar het was of telkens eene stem in zijn oor fluisterde: Wanneer wordt Madalena de vrouw van Van der Voort? Hij wilde er niet aan denken, en toch kwam deze vraag hem telkens weer op de lippen. Madalena was voor hem verloren — en toch, dit wist hij met zekerheid, had ze hem liefgehad. Dat had hem de taal harer oogen geleerd, die vorstelijke bruine oogen . . . steeds zag hij ze flonkeren! En dat alles had hij verloren door eigen schuld . . . Een schor hoesten deed hem de handen tegen de borst klemmen . . . het droombeeld verdween.

— „Hildegond!” — sprak hij hijgend — „Ik bid, dat je me wat verstrekt. Ik heb wel duizend gedachten, die mij benauwen!”

De statige, zwarte gestalte van Hildegond hief zich op. Zij reikte hem een verfrisschenden drank van gesuikerd citroensap met water. Toen zei zij met eene schier fluisterende stem, waarin belangstelling en genegenheid om de voorkeur schenen te dingen: